

ІСКРА З ПОЛЬЩІ ГОТУЄ СВІТ ДО ДРУГОГО ПРИШЕСТЯ ІСУСА

Картина Ісуса Милосердного з написом „ІСУС ДОВІРЯЮ ТОБІ” – відома у всьому світі. З кольоровими променями, що виходять з розстебнутою на грудях одязі, Ісуса бачила польська монашка Фаустина Ковальська, яку Ісус назвав „Секретарка Його Милосердя”. В її *Щоденнику* в абзаці 1732 читаємо: „Коли я молилася за Польщу, почула ці слова: *Польщу Я особливо полюбив, і якщо вона буде покірنا Моїй волі, Я вивищу її в силі і святості. З неї виникне іскра, яка підготує світ до Мого останнього пришествя*”. Яку „іскру” і яке „пришествя” мав на увазі Ісус? На чому має ґрунтуватися „приготування світу”? Хто може в цьому брати участь і на яких засадах?

1. ДО ЧОГО ТРЕБА ПРИГОТУВАТИ ЗАРАЗ СВІТ?

Надходять події, які мені було дано пережити ще дитиною, неминучі, хоча люди не хочуть про це думати і безглуздо планують своє життя на багато років, а влада і політики грають зі статистикою і складають смішні прогнози на далеке майбутнє. Проте моїм завданням не є бути „пророком знищення”, так як цю роль виконав уже сам Ісус Христос, описавши: „І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль”, (св. тв.анґеліє від Луки 21:25). „Коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на увесь світ, бо сили небесні порушаться”. Для мене зрозуміло, що так буде, коли люди спрямують ракети в бік наближаючого до землі величезного астероїда (я бачив його ізблізя), вони проте його минуть і не потраплять в нього. Його удар буде неминучий, буде землетрус землі, що ніхто не втримається на ногах. Схожі на монстрів хвилі сплюснут острови і впроваджуватимуться вглиб землі, а супервулкани або горотворні рухи земної кори доповнять справу знищення. Матір Божа з Фатіми пророкує, що ці катаклізми доведуть до знищення (aniquilaçao це дослівно знищення) багато народів. Це знищення показала під час в Гарабандал (1961-1965) або в Акіта в Японії (1973-1982).

Без сумніву, це страшне покарання буде пов'язано з Повторним Пришестям Ісуса, названим Парузійей. Однак, в якому місці історії ми повинні його помістити? Катаклізми, які пророкує наш Господь в Єванґелії, не мали б ніякого сенсу в самому кінці світу – було б це тоді безцільно. Навіщо мав би так болісно очищати землю, якщо і без цього вона була б засуджена на смерть при наступаючим Останнім Суді? Ми повинні розглядати Парузію як „середня подія”: буде воно Другим або Повторним Пришестям Господа і повинно відноситися до певного періоду, що передує кінця світу, однак знаходяться не в самому кінці світу, а „в кінці часів” (дивись Ісаєя 2,2) або „в кінці днів” (Єремія 23,20, 30,24).

Щодо Парузії як „середньому засобі” можна прочитати у багатьох джерелах, які Костьол бере за основу в своїх навчаннях в даний час, тільки... відсутня в самому вченні Костьолу! Це бачимо безпосередньо в Єванґелії і Одкровенні Іоанна Богослова, в деяких Псалмах, також в книгах багатьох пророків, на чолі з Ісаєю. Не кажучи вже про явища Матері Божої в останні місяці, на які посилається Костьол, але не хоче при цьому зауважити, що головне місце займає, звичайно, Парузія. Якщо її поміщається в кінці світу – не розуміється ні Фатімського звернення, ні Пані Всіх Народів з Амстердама, ні Акіти з Японії, ні Кібехо в Рванде, і багато інших. Якщо так чинить Костьол, нічого дивного, що не звертає уваги на Гарабандал в Іспанії, Наю в Корей, Міжгір'я з десятима таємницями, які, власне кажучи, стосуються... саме Парузії!

Як це сталося, що наш Костьол в якийсь період своєї історії втратив духа очікування Парузії, такого характерного для перших століть? Сьогодні, насправді, жоден з ієрархів, починаючи з Папи і до останнього Єпископа, нічого не говорять на цю тему. Не вірять, що наш Господь вже дуже близько, майже в дверях, як сміють вірити єванґельські „простачки”, над якими сміються „розумні і передбачливі”? Так, не вірять, тому що – повторюю – Парузію незаслужено відсунули на самий кінець світу, що дати кінця ніхто не знає, так кажуть: „Не треба це брати близько до серця”. „Це нас не стосується, перед нами ще багато поколінь”... Як переконати глухонімих, що стоять на краю прірви, якщо вони впевнені, що до неї ще дуже далеко? Як їх розворушити, не порушуючи їх волі?

На жаль, історія повторюється, якщо порівняти перше і друге пришествя Месії. Обраний Народ першого пришествя очікував дві тисячі років, від Абрама до появи великого світу над сплячим Віфлеєм, передаючи пророцтво з покоління до покоління. Коли вже Месія прийшов, коли виконав свою місію, Євреї не впізнали Його і відкинули, зробивши себе винними перед Його Кров'ю і відкидають Його до сьогоднішнього дня. Новий Обраний Народ – Костьол – спочатку жив до напруги очікування Його

повернення, але протягом багатьох років так зв'язався зі світом, з його заможними і їх багатством, що перестав очікувати і навіть спати. Деякі круглі дати змушували одних міркувати, інших – сміятися над „найвними”. Схоже, що так було в 1000 році, але і в 2000 році, але у меншій мірі. Загальновизнано, що Іоанн Павло II передбачив, що Костьол почне новий етап у своїй історії після 2000 року, настане його весна разом з новою П'ятидесятницею – але не розвинув цю тему. Його не почули, тим більше не зрозуміли. І сьогодні ті, які хочуть у Костьолі дотримуватися Святої Апостольської Традиції, можуть запитати: „Де ця весна? Це вірніше зима?”, дадуть відповідь на це ліберали, глашатаї фальшивого милосердя, що сумніваються в існуванні пекла, дадуть відповідь: „Вже прийшла!”. Однак як одні так і інші не знають відповіді на питання: „А що далі?”.

Однак відповідь повинна бути очевидною. Симетрично (як і в перший раз), після двох тисяч років очікування нового обраного народу, Месія наближається! „Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону! Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?”... (Св. Євангеліє від Луки 18:8). Хто Його чекає? На цей раз не вдасться не звернути на Його увагу або підняти на Нього руку! Хто Його відкине, буде сам відкинутий навіки, а хто прийме Його з любов'ю, буде мати шанс будувати Його Королівство на землі. Однак ті, які Його люблять сьогодні, чи не повинні зробити все, що можливо, щоб врятувати інших од загибелі?! Власне кажучи, відповідь на це питання і **спровокував мене написати цього листа всім, хто любить Бога!**

Я також багато років був в омани, помістивши Парузю в кінці світу, хоча вже з раннього дитинства Бог висвітлював мене винятковим чином. Найчастіше переносив мене в майбутнє під час нічних видінь і дозволяв побачити вражаючі мене події, які чекають світ. Вони вражали мене двома способами: вражали там, де були показані катаклізми, але викликали радість і вдячність Богу за вид ретельної і дивовижної зміни всієї дійсності. Як у дитини не було поняття, як розуміти те, що я бачив, не було нікого, з ким міг би поговорити. Як дорослий – був (і є), якого не розуміють, над яким наслідуються.

Однак сам Бог втрутився, щоб мене вивести з омани. Зробив це під час нічної молитви в костьолі, в якому я був парафіяльним ксьондзом, приблизно в 1983 році. Ісус викрав мій дух перед Своєю величністю, приходячи „з великою силою і славою” в оточенні ангелів, і провів мене через „маленький суд”, правильно названий в літературі „Попередження” або „Просвітою Совісті”. Зробив це таким чином, що я відразу ж вибіг з костьолу переконаний, що всі мешканці цього краю пережили те ж саме разом зі мною. З тих пір я розумію, яким способом відбувається цей перший етап Повторного Пришествя Господа, дивовижний для всіх. Перший етап, коли очищення світу пов'язано з неминучим покаранням, закінчиться тільки „трьома днями темряви”, під час яких обурені люди будуть забрані з землі.

Ця нічна зустріч з Господом стала для мене як би пряжкою, що скріплює в одне ціле все, що з раннього дитинства було дано мені дізнатися. Тільки тепер зрозумів, до чого приведе Бог на землі „в кінці часів”, коли вже диявол, спокусник народів, буде пов'язаний і кинутий в пекло (Одкровення Іоанна Богослова 20, 1-3); в чому полягатиме загибель ворожого „Вавилон” і створення Божого Царства на землі. Тільки тепер наважився, підбадьорюваний духовним керівником, не тільки про це говорити, але і писати. Хочу допомогти людям увійти уявою і серцем в це „нове” і навіть сумувати про нього – і так з'явилася повість „З Янголом в Новий Світ”. Звичайно важко сумувати про те, що спочатку лякає, і тільки потім радує – це цілком зрозуміло, тому я пропустив „трагічний” мотив.

Так як я сам ніхто, без авторитету, тоді візьму за основу слова Пресвятої Королеви – Переможниці Миру. Дозвольте, спочатку повернусь до „діагнозу”, який Пресвята Діва Марія ставить у ставленні до сучасного способу життя, звертаючись до Свого вірного сина, італійському ксьондзу Стефано Гоббі (Stefano Gobbi). Він записував Її одкровення 25 років, видаючи їх в книзі (600 сторінок) „К священникам, улюбленим сином Матері Божої”. Ця книга радіє визнанням її ватиканської Конгрегації Науки Віри, яка дуже ретельно її аналізувала, нічого в ній не змінивши, за винятком тільки заголовки. Номери абзаців поміщені в квадратних дужках. Коли читаємо цю книгу, розуміємо, що одкровення в цій книзі вже більше ніж 40 років. Хто пам'ятає світ того періоду, світ без комп'ютерів і смартфонів або багатьох інших іграшок, може його порівняти з сьогоднішнім світом.

„Світ став гіршим ніж під час потопу. Тому нам загрожує справжня небезпека смерті на поганих дорогах гріха і невіри в цьому житті, смерті вічної – в майбутньої Життя (252с). Вдалося (дияволу) відвести вас пихатістю. Зумів це зробити дуже інтелектуальним способом. Використовував в своєму плані усі галузі науки і техніки, наказуючи всім повстати проти Бога. У його руках знаходиться вже велика частина населення. Обманним шляхом зумів залучити вчених, артистів, філософів, ерудитів і владу. Ним

ошукані, перейшли служити йому, щоб діяти без Бога і проти Бога [127 с, d]. Диявол створив своє царство на землі. Царює в даний час в ньому, впевнений у своїй перемозі. Сили, які обіймають керівні посади і впливають на людські події, відповідно до своїх нікчемним планам – це похмурі, диявольські сили Зла. Їм вдалося довести народи до життя без Бога. [495 с]”.

Матір Божа каже тут про це в загальному. Однак ми знаємо, що мова йде тут не тільки про „світі”, коли і в самому Костьолі відбуваються так огидні речі, що його вірні діти протирають очі від подиву... У деяких країнах, за згодою Папи і єпископів, Причастя виділяється парою, що живуть в блуді, або теж (хоча поки іноді) благословення одностатевих пар може викликати у багатьох переляк. Католицькі країни далеко відійшли від своєї віри, костьоли заросли травною або були замінені на ресторани і мечеті, а іслам радіє мати більшого захисту і привілеями ніж католицизм, усунутий з суспільного життя! А що відбувається в будинках, школах, в куточках людських сердець? Як ксьондзи можуть говорити, що „нічого особливо поганого не відбувається, зло завжди було і буде, тому не треба хвилюватися”?!

А тепер трохи дуже оптимістичного. Заглянемо вдруге в книгу, цитованого вище Кс. Гоббі, засновника Священничого Марійного Руху (*Movimento Sacerdotale Mariano*). Переконаємося, до чого Матір Божа хоче підготувати Костьол, і навіть усі народи.

„Все незабаром відбудеться згідно з Божим задумом. Ваша Мама хоче вас закрити в Своєму Святому Серці, щоб вас зробити здатними виконати Божий План досконало. Яскравим місцем в цьому плані є **тріумф і милосердя Батька**, який хоче всіх своїх заблукалих дітей привести на дорогу, що веде до Нього, який чекає їх так нетерпляче. За допомогою цього плану виповниться великий час **милосердної любові Сина**, який хоче повністю очистити світ у **Своїй Крові**, викуплений Ним на Хресті. Разом з цим планом приходить **час Святого Духа**, який буде вам дано Батьком і Сином в достатку, щоб весь костьол привести до **нової П'ятидесятниці** [139 a-d].

Це буде той самий Костьол, тільки оновлений і блискучий. Очищення зробить його більш смиреним і найсильнішим, дуже бідним і дуже евангалізаційним, щоб в ньому могло б засяяти – на очах у всіх – Царство Слави Мого Сина Ісуса. Це буде для нього (світу) нова П'ятидесятниця [172 g, n].

Прийшли часи, коли пустеля цього світу буде оновлена Милосердною Любов'ю Батька. Він бажає – Святим Духом – притягнути всіх людей до Божого Серця Сина, щоб Його Царство правди і милості, справедливості і спокою нарешті могли існувати в світі [164 k].

Господній Дух підготує людей прийняти Славне Царство Ісуса, щоб Батько був усіма любим і шанований [355 f].

Весь Костьол буде моїм садом, в якому Свята Трійця засяє. Батько буде радіти, побачивши в ньому реалізований план у досконалості, який мав щодо Свого створення. Син, з яким вже прийшло Царство Батька, буде жити з вами. Святий Дух стане життям в світі заново освітленим і віддають славу Богу.

Такий буде **тріумф Мого Непорочного Серця** [133 l-n].

Моє Непорочне Серце затріумфує, побачивши всіх вас, що йдуть по дорозі поклоніння Отцю, що наслідують Синові і в повній єдності зі Святим Духом [261 u]”.

Незабаром усі пізнають Ісуса в обличчя і будуть здивовані, що все своє життя Бог носив їх на руках, притуляв до себе, дбав про їх потреби, а вони Його ігнорували. Стверджували, що Його немає, пригнічували всякими засобами голос свого сумління, який був однак Його голосом, а благородне прагнення свого серця тиснули в зародку. Коли Бог дасть їм пізнати себе і останній раз запитає, чи хоче бути з Ним на землі і в вічності. Ця хвилина дуже близька і від їх відповіді залежить їх подальша доля. Залишить на землі тільки тих, які дадуть відповідь любов'ю на Його любов.

Є надія, що багато хто з вас залишаться на землі для того, щоб разом з Богом будувати світ на основі Євангелії. На уламках старого будувати новий надзвичайно щасливий світ, до якого приносили мій дух і за якими дуже сумую. Світ у багато разів гарніше ніж можеш собі його уявити. Світ, який буде великим сюрпризом від Бога в кінці часу. Потім земля перестане існувати, людям буде дана єдина така епоха – не дуже довга, але достатня, щоб зрозуміти, як могло б виглядати життя на землі, якби усі слухали Бога і Його заповіді.

2. НАШЕ ОСОБИСТЕ ПРИГОТУВАННЯ

Звичайно мова йде про духовне приготування, не буду писати як запасатися продуктами... Як кожен здогадується, на першому місці має бути *регулярне умивання своєї душі в Крові Агнця* в сповідальні і *жити кожен день в стані благодатному милості*, таким чином проводити життя, гідну „монстранції

Бога”. Триєдиний Бог хоче постійно жити в душі своєї дитини, вільної від гріха.

Горе тому, хто перебуває в тяжкому гріху, ніж скинув Бога з трону, що належить Йому в святилище душі, і на цей трон запросив диявола! Дуже близько цей час, в якому несподівано в Парузії побачить свого пана з пекла і всю гидоту своєї зради Богові – це гірше смерті! Дуже багато людей помре від жаху і відчаю і в тому стані духа залишаться назавжди.

Якщо у кого є сумніви, чи була його сповідь доброю, чи є він в благодатній милості (чи завжди зізнався в усьому, завжди щиро каюся, чи хотів виправитись – чи було рішення не повертатися до колишніх гріхів), *повинна сповідатися за все своє життя, де було чимало сумнівів*. Передбачаючи довшу сповідь, повинна приступити до неї після договору з ксьондзом, а не чекати в черзі, і краще за все після іспиту совісті і записавши на аркуші паперу свої гріхи.

А що повинні зробити ці люди, які *самі закрили собі дорогу до таїнств*? Пробувати з Божою поміччю відкрити цю дорогу, зриваючи грішні вузли і зв'язок, навіть якщо буде це дуже болісно як ампутація (без знеболювання, якого не знали за часів Ісуса!) очі або кінцівок (Св. Євангеліє від Марка 9, 43-48). Нехай ніхто не живе в диявольській пастці виправдання свого грішного стану, до якого ловець душ охоче підсовує десятки аргументів: „Це не під силу, це неможливо, Бог вимагає від мене неможливого; це все-таки природа – таким мене створив Господь; ще трохи приємних речей в цьому світі, а потім подумаємо про каяття; не можу я залишити цю жінку, цю людину (цих людей) просто так, зробити її нещасливою, якщо ми розлучимося” і.т.д. Покликані ви втягувати один іншого в пекло і назавжди бути нещасливим!?

Кому важко подивитися на своє теперішнє життя під цим кутом і виконати вищезгадану „ампутацію”, нехай уявить собі, що він стримує, що його серце зупиняється. В кожную хвилину це можливо! Дороги назад немає, в якому стані помре, в такому залишиться назавжди. Це таке невелике випробування перед наступаючою Парузією, в якій наш Господь поставить всім „ультиматум” до життєвого вибору і буде чекати їх рішення. Варто вже зараз дати відповідь собі і Йому, на яке Він чекає напевно вже багато років.

Що ще можна зробити? Постійно *занурюватися в глибокому і щирому покаянні за гріхи* (Костьол називає це „серцевим каяттям” – від лат. *contritio* – або покаянням), і сам Бог може тоді дарувати відпущення гріхів. Самого покаяння ще не досить – має у грішника бути бажання змінитися або вихід з грішної ситуації. Про такий вихід треба Бога благати – тому що він сам узяв цю справу в свої руки і по-своєму керує розвитком ситуації. Бог завжди вислуховує таку молитву, при цьому має можливості, про які ми не знаємо. Його Милосердя не знає кордонів, однак тільки щодо вступають на дорогу звернення. Щодо інших має бути справедливим, тому що самі Його змушують. Остерігаємося гріха проти Святого Духа, котрий ґрунтується на досить великому і безтурботному, так необґрунтованому довірі в Боже Милосердя! Шкода, що частина духовенства проповідують таке фальшиве „милосердя для всіх”!

Ось і інша можливість, хоча від нас не залежить, тому „ризикована” (тому що наше майбутнє в руках Бога): дожити до серйозної загрози втрати життя (наприклад смертельна хвороба), коли кожен священик має право відпустити гріхи. Парузія – Повторне Пришестя Ісуса, де буде зважуватися вічна доля кожного жителя землі – створить таку можливість і грішникам і священикам; священики однак, оточені в сповідальні натовпами, не зможуть у всіх прийняти сповідь, тим більше з усього життя! А крім цього такі умови таїнства Покаяння, як щире каяття та сильне рішення виправлення, тоді це теж обов'язково – без цього Бог не дарує відпущення гріхів, хоча ксьондз висловить його формулу. І так, усі перелюбники не мають жодного шансу, що не розірвавши зв'язок з „партнерами”, а наркомани і алкоголіки не кинуть своїх поганих звичок.

Підсумовуючи: Ми не повинні чекати пасивно того, що прийде саме, коли наше звернення – питання вищої активності, використанні всіх можливостей. Тільки „сильні люди домагаються Небесного Царства” (Св. Євангеліє від Матвія 11,12). Кожен повинен молитися про милість звернення і вистояти до кінця в благодатній милості, незалежно від стану його душі. „Вода гасить палаючий вогонь, а *справи милосердя усувають гріхи*” – читаємо в Книзі Премудрості Ісуса, сина Сираха (3,30). Раптово усі в світі залишаться з порожніми руками – це час дуже близько, коли перший переляк зажене людей в банки і назавжди відійдуть ні з чим. Це паралізує життя міст, які спорожніють і без землетрусу. Що буде далі – промовчу. Однак всіх прошу, щоб широко відкрили тепер свої „зерносховища” і „скарби” для найбільш необхідних ніж ти, поки ще не спорожніли! Якщо зробите це від чистого серця і будете щедрими, бо

найчастіше віддавали те, що Вам не було потрібне, самі відходи – Ваші Ангели Хранителі запишуть ці добрі справи в Вашу Золоту Книгу Вічного Життя. Таким способом винагородите Господа і подякуйте людей за свій егоїзм і брак любові, можете уникнути багато років страждань в чистилищі. Це стосується всіх, а не тільки тих, які зробили щось погане. Дійсно **„добрі справи знищують гріхи”!**

Горе тим, які розраховують на те, що їх багатство „забезпечить їм майбутнє” – це не правда, особливо в цей час! Надута ними мильна банька, правда, тепер ще грає барвами веселки, але що буде з нею потім? Наче бачив тих, які думають: „Добре, що ти попереджаєш, зараз побіжу в банк. Ой, але у що інвестувати? Що купити?! І найбільше гідні жалості люди, не думайте такими категоріями! Запевняю Вас, що в Новому Світі всі ці речі Вам не знадобляться. Не буде ні грошей, ні права власності – зникнуть книги боргів, ніхто не буде сваритися через межі, ніхто не буде тягати іншого по судам, яких і не буде. У людей все буде загальне, як у великому монастирі, а ділитися з іншими буде для них джерелом великої радості. Ваші потреби стануть помірними. Рекомендую Вам дійсно щось корисне, найкраще інвестування. Якщо в твоєму близьким оточенні не бачиш бідних, хворих, бездомних і самотніх, засунутих на край життя, щоб їм допомогти ще є багато шляхетних фондів, які просять про підтримку, є стільки місіонерів, благають про допомогу. Кожен релігійний орден, який виконує справу місії, підкаже Вам відповідну адресу або рахунок. Дійте, поки можете!

3. ЯК ДОПОМОГТИ ЛЮДЯМ ПІДГОТУВАТИСЯ ДО ПАРУЗІ?

Нещодавно дав мені Бог зрозуміти, яка „іскра” повинна вийти з Польщі і підготувати весь світ до Парузії, згідно цитованого на початку оголошення Ісуса. Чи не говорив Господь якійсь одній людині з величезним авторитетом – такого не було і не буде – тому що ніхто не може дійти до всіх жителів землі з Божим „адвентовим” посланням. Господь Ісус мав на увазі кожную людину, яка буде в змозі зробити дві речі: *жертвувати себе Богу і молитися*, власне кажучи *за весь світ*. Коли всі мешканці цього краю будуть охоплені достатнім захистом – жертвою молитвою „Іскри” – тоді настане Парузія.

Щоб в такому важливому питанні не покладатися тільки на особисті натхнення, відчуття і думки, нагадаю щось з Фатімських одкровень 100 років тому. Чи пам’ятаєте що використовувала Небесна Вихователька, щоб троє грають пастушків навчити реальному апостольству? Спочатку посилає Ангела Миру, потім зробила щось страшне, не шкодуючи дітей і налякавши їх: *показала їм пекло!* Лусія пише: „Наша Пані показала нам величезне море вогню, яке нібито знаходиться під землею. В цей вогонь були занурені демони і душі в людській формі, як прозорі палаюче вугілля, всі почорнілі або як темна бронза. Плаваючи в пожежі, вони то піднімалися в повітря язиками полум’я, що рве на собі зсередини їх самих разом з великими хмарами диму, то падали назад на всі боки, як іскри в величезній пожежі, без ваги або рівноваги, на фоні вересків і стогонів болю та відчаю, які потрясли нас і змусили тремтіти від страху. Демонів можна було розрізнити по їх жажливому і огидному подібності зі страшними і невідомими тваринами, повністю чорних і прозорих. Це бачення тривало лише мить. Як ми коли-небудь можемо досить подякувати нашу добру Небесну Матір, яка задалегідь підготувала нас, обіцяючи, в першому своєму явищі, прийняти нас на небо. Інакше, я думаю, ми б померли від страху і жаху”.

Фатімська Пані в своєму одкровенні від 14 серпня вчить нас через дітей, що пекло, принаймні, мігло б і не існувати, якщо б по-справжньому віруючі люди використовували б свої можливості. Це її слова: „Моліться. Нехай моляться багато, жертвуйте за грішників, бо багато людей йде в вічну загибель, *тому у них немає нікого, хто б за їх жертвував і молився*”. Чи не повинна нас налякати думка, що через нашу недбалість хтось може піти в пекло?! Я, принаймні, вже кілька років стривожений, а особливо зараз, коли наближається Парузія і зважується вічна доля мільярдів людей, які про це не думають. Дивує Вас те, що хотів би мобілізувати найбільшу кількість людей на цю саму благородну і дуже піднесену „рятувальну акцію”? І так треба так поширити цю „Іскру з Польщі”, щоб вона досягла великих масштабів, не тільки поляків, а й інші національності?!

Варто звернути увагу, що можна приєднатися до нашої „Іскри” і підвестися таким простим способом *на саму вершину особистої святості і апостольства*, тому *для цієї подвійної мети і дана нам земля*. Не знаємо, як довго будемо на ній, коли деякі народи повинні загинути. Якби навіть посеред багатьох катаклізмів закінчили б наше життєве паломництво, була б це найкрасивіша кульмінація нашого життя і наш політ до Воріт Неба! У цьому нас запевняє сама Королева в **чудовому обіцянку для тих, хто жертвує за мир:**

1. „Їх імена будуть записані в палаючому любов’ю Серце Ісуса і Непорочне Серце Марії.

2. Своєю жертвою, з'єднаної з заслугами Ісуса, врятують багато душ від вічної загибелі. Заслуги їх жертв розтягнуться до кінця світу.

3. Ніхто з членів його сім'ї не загине, і навіть тоді, коли зовнішня видимість вказувала б на це, перед тим як душа відлучитися од тіла, отримає милість вчиненого каяття.

4. В день, в якому колись викладуть себе як жертву Богу, будуть звільнені з чистилища члени їх сімей.

5. Під час їх смерті буду їм допомагати і супроводжувати їх – минаючи чистилище – [перед обличчя] Похвальною Пресвятої Трійці, де займуть місця, підготовлені Господом, і будуть щасливі зі Мною”.

Я добре знаю, що реакція людей на таку пропозицію, які не розуміли свого власного хреста, до цього часу не піднімали його, не несли його чи не жертвували, може бути негативною. Тому велика обіцянка їх не надихає. Бояться навіть невеликого страждання, і що було б – уявляють собі – коли б мали ризикнути і дозволити себе в чомусь обмежити? Піти легким шляхом, заспокоїти всі свої бажання, надання собі всяких життєвих благ і задоволень – було роками сенсом їхнього життя, і як все це несподівано змінити? Навіть їх уявлення Бога викривлене: їм здається, що це не по їх силам і може „зіпсувати” їм життя, якщо тільки погодяться на якусь жертву... До них не доходить твердження, що любов виражається в пожертву – чим більше, тим гарячіше. „Чому я повинен жертвувати і терпіти за тих шахраїв, які заслужили пекла?” – запитають. Ніхто, напевно, їх не вчив, що з Хрещення відбувається їх повсякденне священство, яке ґрунтується, власне кажучи, на пожертвування себе Богу з любові до Нього, а з Конфірмації впливає зобов'язання апостольства або боротьби з дияволом за душі – свою та інших...

Однак звертаюся і до цих людей: *станьте, нарешті, справжніми учнями Ісуса*, тому що без особистого хреста жити неможливо (Св. Євангеліє від Матвія 10:38)! Бог Батько не чекає від Вас великих жертв, тому що Він є Вашим правдивим Батьком і знає Ваші сили, а й ці невеликі дитячі з'єднає з Жертвою Свого Сина, за допомогою чого наберуть вони нескінченної цінності і будуть здатні рятувати світ. Крапля води сама по собі нічого не означає, але випущена до океану стає океаном. Більше сміливості – стоїте перед великим шансом! У будь-якому випадку завжди можете зійти зі своєї дороги щоденного хреста, сказавши Богу: „Більше не хочу”, а Він визнає Ваше рішення. Ніякого ризику не буде, а спробувати варто. Коли не приєднається до „Іскрі”, Вас чекає чистилище, а у ньому страждання, схоже, такі величезні, що немає нічого на землі, з чим їх можна було б порівняти. Тому варто йти по дорозі маленьких жертв по землі у власному інтересі, навіть не думаючи про апостольство. Якщо однак завдяки своїй жертві допоможете врятуватися хоча б одній людині, будете з ним разом у вічному щасті, яке для Вас завдяки цьому безмірно збільшиться. Якщо ви б могли повернути з Неба на землю хоча б на хвилинку страждання, ви зробили б це з ентузіазмом, але це ніколи не буде Вам дано! Час добрих справ закінчується зі смертю.

Ті, які візьмуть серцем мої аргументи, напевно запитають, що повинні зробити, щоб приєднатися до „Іскри з Польщі”? Як жертвувати за мир і якими молитвами молитися? Як вмовити інших на цю ідею?

I. Жертва за мир

З багатьма людьми в каплиці – урочисто, виразно і з силою – ми говорили акт пожертвування, який розмішую в кінці мого листа. Його підтвердили значущим жестом розпростертих хрестом рук. У впевнених і рішучих голосах можна було почути натхнення і розуміння цієї високої ідеї. З розмови з цими людьми я знаю, що це впливало і впливає на їхнє життя, надаючи їй цілковитий сенс. Буває, що людина отримала страждань більше, ніж досі, але тільки таких кілька, підготовлених до цього Богом.

Багато людей промовляло акт пожертвування вдома, приєднавшись до нас. Тут не слова найважливіші, а сама ідея жертвування Богу, яку пояснюють слова акту. Познайомившись з цією ідеєю, можна своїми словами і будь-яким жестом, наприклад, вклонитися Богу глибоко або протрацією (лежати хрестом). Якщо хто хоче, замість слів може помолитися тишею.

Як довго має тривати пожертвування Богові повсякденного хреста, який Він захоче нам дати?

- як „спасательная акция” – до кінця „трёх дней темноты”, во время которых, в конце наказания, решится вечная судьба взятых с земли; потом каждый может отказаться или продолжить жертвование до конца жизни, а за кого будет жертвовать, решит сам (жертва тогда будет очень нужна чистилищу);
- до часу нашої смерті, якщо вона прийде перед цими днями;
- до моменту виразного і рішучого відходу з тієї дороги, який може наступити в будь-який момент, коли скажемо Богові будь-якими словами, що ми йдемо і відмовляємося. Завжди можна повернутися на

дорогу жертвування;

- можна її відновити короткими словами: „Я є” кожен день, наприклад, вставши рано. Те ж саме стосується моментів, в яких раптово отримуємо якийсь удар, випробування, невдачі, страждання. А перш за все під час Святої Меси – в ній ми повинні жертвувати себе Отцеві разом з жертвою Ісуса, обнявши серцем всю земну кулю.

II. Молитва за світло

На питання фатімських дітей: „Хто Ви є Пані?” відповідь була однозначна і тим самим винятковою в просторі століть: „Пресвята Діва Марія Розарія”. В інших місцях своїх одкровенень Марія волає теж до цієї щоденної молитви, яка призводить до вирішення всіх наших проблем. Отже, ми не зупиняємося, молимося чотирма частинами *Розарія*, у нас ще є час, молимося на Розарію і не шукаємо „красивих віночків”. Спільна молитва на Розарії дому має велику силу. Чи не зберіг він два будинки разом з їхнім оточенням в центрі Хіросіми і Нагасакі під час вибуху атомних бомб?! Маючи його в руках не боїмося ніяких катаклізмів!

А що з *Віночком Божого Милосердя*? Цінуємо це. Якщо Ісус надав йому цінність і силу майже „сакраментальну” – вказав нам на нього, між іншим, як порятунок для вмираючих грішників – була б наша вина, розтратити Його дар. Ми повинні задуматися над Його обіцянкою, що дасть милість звернення кожному з вмираючих, якщо Віночок буде прочитаний при ньому і він не був проти того. Чи можемо вірити, що цю милість отримають ті, яких ми не знаємо, біля яких ми перебуваємо „на відстані”, тому що для Бога відстань не існує.

Якщо Віночок, тоді і *Новен Милосердя Божого*, якою Віночок є важливою частиною, могла б бути нашою щоденною молитвою, особливо, якщо подивитися на її апостольський характер і всесвітній діапазон. День за днем пробігаємо в думках земну кулю і збираємо різних людей: віруючих і невіруючих, ревних і холодних, святих і великих грішників. Наведемо їх до шкіни Милосердного Серця Ісуса, а Його Батька просимо, щоб подивився на них через призму цього Серця і милував, а не карав.

Дуже ефективна молитва, з'єднана (як і Розарій) з використанням уяви, названа „*зануренням*” („*промивання*”) в *Пресвятої Крові Ісуса* людей або ситуації, в якій перебуваємо. Ця молитва відбувається з навчання, отриманих від містиків.

У багатьох з нас є „випробувані” і „найефективніші” молитви, тому можете їх і далі дотримуватися. Однак найважливішим в нашій „акції” є, щоб наше молитви:

1. Були *довірчі* – спиралися на глибокій впевненості в Милосердя Боже, і разом з тим на прагненні Бога, щоб кожен грішник навернувся і був в Небі. Так увірували, щоб просячі зуміли відразу дякувати Богові, що вислухав, хоча не бачать ще результатів своєї молитви.
2. Щоб були *з'єднані з молитвою Ісуса* як Голови всіх народів. Він наш Представник і Посередник перед Батьком, від Нього наше молитви отримують силу. Найбільше ми отримуємо в найкрасивішою і ефективною з усіх молитв – *Службі Божій*. У ній звертається Костьол до Батька через Христа, Господа нашого. Напевно в ній найбільше розуміємо, що молимося не одні, а в оточенні ангелів та святих. Хто може, нехай бере участь в ній як можна частіше, приносячи з собою всю земну кулю!
3. Перед Парузією переконаємося, якщо будемо молитися за *всі народи*, наші особисті прохання і наш „маленький світ”, в якому ми до сих пір зверталися, поміщаються в цій одній, загальною прохання.
4. *Як довго* ми повинні просити за весь світ? Відповідь буде, як вище щодо жертвування за мир.

Залишається хоч трохи торкнутися третього засобу, даного людям у Фатімі. Спогади сестри Лусії містять прохання Матері Божої про *випробування за навернення грішників*. Знаємо, що троє дітей, налякані видом пекла, зважилися на дуже важкі (навіть для дорослих) випробування. Наприклад, обходилися без їжі, без води під час спеки, їли гіркі жолуді, карали тіло кропивою, носили в поясі гострий шнурок, відмовлялися від ігор. Шнурок поранив їх шкіру до крові; здавалося б, що Марія повинна дітей відрадити від такої практики, однак замість зробити це, Вона запропонувала їм носити шнурок тільки в день. Чи повинно це змусити нас замислитися? Коли ми наважимося на будь-яке, навіть маленьке випробування, воно нас загартує і додасть сил терпляче носити цей хрест, який Бог дає нам кожен день. Воно буде залежати від можливостей кожного з нас, від стану здоров'я, зобов'язань і життєвої ситуації.

Що приєдналися до „Іскри з Польщі”, мають можливість стати духовними батьками і матерями великої кількості душ, як ніхто інший в історії Костьолю. Їх оточення поки не дізнається про це, навіть

вони самі дізнаються це тільки після смерті, коли на зустріч до них в Брамі Неба вийдуть всі щасливо врятовані. Нехай Вас цей останній аргумент переконає, що варто йти цим шляхом. Дайте відповідь на пропозицію Бога позитивно, на Вас звернені очі всього Неба.

Нехай посередництвом всього Небесного Двору благословить Вас Бог Батько і Син + і Дух Святий на найкраще виконання Вашого призначення і на весь шлях.

Кс. Адам Скварчинський

8 липня 2017 р.

МІЙ ЩОДЕННИЙ ХРЕСТ

Прийняття хреста – це підтвердження Богу, що всі страждання, які Бог мені пошле, буду нести без скарж, і жертвую їм Богу, з'єднавши їх з муками Господа Ісуса, за навернення грішників.

Що значить: **жертвую**? Просто віддаю в думках ці страждання Богу Отцю. Прошу, щоб прийняв їх так, як прийняв муки Ісуса: за моє і інших порятунк. Поки я на землі, можу жертвувати хрест за себе і за інших. Коли буду терпіти в чистилищі, можу жертвувати тільки за себе.

Які можуть бути **результати** мого хреста?

- 1) Моя особиста очищення і освітлення і отримання Неба;
- 2) Допомога людям, що живуть без Бога, в зверненні і отриманні Неба;
- 3) Допомога релігійним людям в отриманні святості;
- 4) Вклад у звільненні душ з чистилища або зменшенні їх покарання.

Скільки часу я повинен нести хрест? Найкраще подумати: до кінця життя, хоча також великою цінністю є жертвування Богу одного дня, однієї години і навіть однієї хвилини страждання, втоми, важкої роботи і т.д.

Що значить **поєднати свій хрест зі Страстями Ісуса**? Наше страждання самі по собі не мають цінності, якщо не пожертвовані Богу Батькові через Ісуса, який є „дорогою” до Батька (Св. Євангеліє від Іоанна 14:6).

1) Найлегше пожертвувати свій хрест Богу Батькові під час Святої Літургії. Приношу Богу в жертву разом з хлібом і вином через руки священника все, що є моїм хрестом. На слова священника: „Через Христа, з Христом і в Христі Тобі, Боже, Батькові Всемогутньому, в єдності зі Святим Духом, всяка честь і слава. На віки віків” – підтверджую жертву Ісуса, Костьолу і Мою словом АМІНЬ.

2) О першій годині смерті Господа Ісуса (о 15.00). Багато людей в світі моляться в цей час, а деякі Ксьондзи благословляють всіх в ім'я Святої Трійці. Я можу уявити собі, що я прибитий до хреста разом з Ісусом. Разом з Ним приношу себе в жертву Богу за звернення людей.

3) Можу з ранку кожен день зробити великий знак хреста, уявити собі, що в цьому хресті знаходиться весь мій день, з усім, що він принесе мені.

4) В кожному хвилину, коли приходять фізичні або душевні страждання, якась неприємність або життєві проблеми, відразу ж „беру свій хрест”: говорю Богу, що приймаю і понесу це страждання (проблеми) за навернення грішників.

Якщо не скажу виразно Богу: Не хочу нести цей хрест – носиш його завжди, якщо навіть про нього не думаєш.

АКТ ОСОБИСТОГО ПРИНОШЕННЯ СЕБЕ В ЖЕРТВУ БОГУ

Вічний Батько, / наближається час / Повторного Пришестя на світ Твого Сина, / пов'язаний з „Попередженням”, / „маленьким судом”, / „просвітленням совісті”./ Занурюю всіх жителів землі / в Пресвятої Крові Ісуса, / пожертвованої Тобі на всіх вітварах світу. / Занурюючи їх у кривавих сльозах, / поточних з фігур і ікон Пресвятої Марії Діви і Святих. / Занурюючи їх у праці і власних стражданнях, / які лягають на мій щоденний хрест. / Протягом усіх днів, / відділяють нас ще до пришестя Ісуса, / з'єдную свій хрест з Його Хрестом, / а своє серце з серцем Ісуса. / Вогонь своєї любові / з'єдную з Вогнем Духа Святого, / кинутим на землю Твоїм Сином. / Як жертва за навернення грішників землі, / простягаю свої руки хрестом / і цими словами віддаюся Тобі: **/Я Є!/ СВЯТИЙ БОЖЕ, / СВЯТИЙ МІЦНИЙ, / СВЯТИЙ БЕЗСМЕРТНИЙ, / ПОМИЛУЙ НАС І ВЕСЬ СВІТ. / АМІНЬ.**